

endda udmærkede Tegninger til Porcelænsgenstande, som blive Kunstværker, saa gør han naturligvis ogsaa samtidig en Mængde Tegninger til ganske almindelige Genstande, som intet Menneske vil falde paa at kalde for Kunstværker. En ganske almindelig Tallerken, som laves, kan meget godt være tegnet af en Kunstner, men bliver ikke derved noget som helst Kunstværk. Det kan derfor ikke nytte at sætte i Loven: ethvert Slags Kunstværk eller et Kunstværk, hvis Gengivelse er foretagen i industrielt eller praktisk Øjemed, thi enten er det et Kunstværk, eller det er det ikke, det har intet at gøre med det Øjemed, i hvilket det anvendes. Det er indlysende, at en Kaffekande meget godt kan være et stort Kunstværk, og det er ligesaa indlysende, at fordi en Kunstner har tegnet en Kaffekande, bliver den ikke derfor et Kunstværk. Det var altsaa det, Højesteret skønnede over, maatte skønne over, hvorvidt denne Genstand faldt ind under denne Lov eller ikke, og Højesteret skønnede, rimeligvis med fuld Føje — det maa man gaa ud fra, siden det var Højesteret —, at det ikke var noget Kunstværk. Der har været indhentet en Erklæring fra det kongelige Akademi for de skønne Kunster, som jeg antager kun delvis er aftrykt i Betænkningen, men den er ikke tilstrækkelig klar, i alt Fald ikke i den foreliggende Form. Man kan ikke se, om Erklæringen omhandler denne enkelte Kaffekande eller i Almindelighed omhandler saadanne Porcelænsgenstande, der ere udførte paa den kongelige Porcelænsfabrik efter Professor Arnold Krogs Modeller. Men selv om det var Kaffekanden, som det kongelige Akademi har udtalt sig om, saa har Højesteret ment, at Akademiet paa dette Punkt har skønnet galt, og da det er Højesterets Dom i denne Sag, er det ogsaa den højeste Dom over, om det er et Kunstværk eller ikke. Hvis Meningen med den ny Affattelse af § 24 er den at sige saaledes: ethvert Arbejde, der udføres af en Kunstner, skal beskyttes i alle mulige Gengivelser, til hvilken Virksomhed det end sker, vil jeg dertil sige, at det kan heller ikke ske, thi denne Lov om Forfatter- og Kunstnerret handler kun om Kunstværker, og man kan ikke faa andre Arbejder ind under den end saadanne, som ere Kunstværker. Det kan ikke nytte at sige, at Arbejder af en Kunstner skulle komme ind under Loven, thi det kommer an paa, om et saadant Arbejde er et Kunstværk eller ikke. Man har jo desuden en Lov, som beskytter det, der her er Tale om,

nemlig Loven om Mønstre Nr. 107 af 1. April 1905, og dens § 1 lyder saaledes: „Som Mønstre beskyttes efter denne Lov Forbilleder for Industrifrembringelsers ydre Udstyr og ydre Skikkelse“. Jeg ser ikke rettere, end at Kaffekanden, som ikke er et Kunstværk, falder ind under denne Paragraf, og man kan desuden opnaa international Beskyttelse for slige Ting gennem de Deklarationer, som denne Lov omhandler, og som en kongelig Anordning desuden har beskæftiget sig med. Da der oven i Købet kan opnaas en saadan international Beskyttelse, ser jeg ikke rettere end, at der i dette Øjeblik er for alt det, man kan kalde anvendt Kunst, al den Beskyttelse, der overhovedet er Brug for. Naar Genstanden er et Kunstværk, er den beskyttet gennem Loven om Forfatter- og Kunstnerret, og hvis der kun er Tale om et Industrimønster, er der Beskyttelse derfor gennem Loven om Beskyttelse af Mønstre. Mere behøves ikke. Om man saa nok saa meget vedtager den ny Affattelse, vil Højesterets Dom vedblive at falde ens ud, for saa vidt man skønner, at Kaffekanden ikke er Kunstværk. Derfor mener jeg, det er ganske urimeligt at lovgive i denne Sag uden noget som helst rimeligt Resultat. Hvis vi gaa efter det ærede kongevalgte Medlems Mening, ville vi komme til at vedtage et Lovforslag, som aldeles ingen Virkning har, og som ikke vil beskytte nogen som helst fremtidig Kaffekande af den Art, som her alene har været Tale om. Jeg tror, at det ærede Medlem tager noget fejl, naar han taler om dette Lovforslag paa en saadan Maade, som at det skal medføre en virkelig Nytte for Samfundet, idet man derigennem skal kunne højne Smagen, og hvad ellers det ærede Medlem bemærkede i den Retning. I og for sig er jeg enig med det ærede Medlem i hans Tankegang, men denne Højnelse af Smagen, denne store Nytte for Samfundet vil kun kunne opnaas, hvor det virkelig er Kunstværker, der er Tale om; men hvor det kun er en ganske almindelig Brugsgenstand, der er tegnet af en Kunstner, og som bringes i Handelen, nytter det ikke noget at vedtage denne Affattelse. Det bliver ikke et Kunstværk alligevel; Kaffekanden bliver ikke en Smule smukkere, hvad enten vi vedtage dette Lovforslag eller ikke.

Goos: Med Hensyn til Udeladelsen af det andet Stykke i den gældende Lovs § 24, som omhandler Bygningstegninger, skal jeg bemærke, at jeg antager, at det har været Meningen, at dette Stykke blev over-